

INDEX.

Caput I.

De existentia Dei.

	Pagina
Thesis I. Revelatione exploratum est, naturalibus rationis viribus existentiam Dei certo cognosci posse.	1
Thesis II. Haec certa Dei cognitio merito appellatur anticipatio mentis et verissimo aliquo sensu dicitur innata.	6
Thesis III. Ignorantia existentiae Dei invincibilis dari nequit.	8
Thesis IV. Errant, qui affirmant, nullum esse argumentum objectivum, quod ad persuadendam Dei existentiam independenter a certa quadam dispositione intellectuali et morali valeat.	11
Thesis V. Falso iidem tuentur, argumentis vulgo adhiberi solitis non necessario effici entis absoluti ab universo distincti existentiam.	17
Thesis VI. Quamvis Deum esse sit per se notum secundum se, attamen per se notum nobis non est.	27
Thesis VII. Existentia Dei etiam fidei objectum est ab omnibus credendum.	29

Caput II.

De ratione, qua quid Deus sit, cognoscimus.

Thesis VIII. Deus est absolute incomprehensibilis.	33
Thesis IX. Deus, ut est in se, a nulla creata mente, naturalibus relicta viribus intelligi potest.	38
Thesis X. Non tamen ideo plane incognitum est, quid sit Deus.	43

Caput III.*De essentia et attributis Dei.*

	<i>Pagina</i>
Thesis XI. Inter divinas perfectiones ea primo loco est, qua Deus „Qui est“ celebratur.	47
Thesis XII. Essentia metaphysica Dei in eo reponenda est, quod Deus sit Ens a se.	51
Thesis XIII. Absurde notio entis, quod est ipsum Esse et Esse purum confunditur cum notione entis transcendentalis.	52
Thesis XIV. Deus est absolute unus.	55
Thesis XV. Deus est absolute simplex.	57
Thesis XVI. Modus, quo imperfectione mentis adacti Deum sub distinctis et diversis perfectionum notionibus concipimus, non efficit, ut nostra de Deo cognitio non sit vera.	64
Thesis XVII. Deus solus est absolute immutabilis.	69
Thesis XVIII. Soli Deo convenit absoluta aeternitas.	72
Thesis XIX. Quamvis tempus et temporalia ab aeterno terminus sint divini intelligere, velle et operari, dici tamen nequit, ea ab aeterno coexistere aeternitati.	79
Thesis XX. Deus non modo omnipraesens, sed etiam immensus credendus est.	84

Caput IV.*De scientia et veritate Dei.*

Thesis XXI. Deus sensu eminente et maxime proprio est spiritus.	89
Thesis XXII. Deus jure nominatur ipsa subsistens Intellectio et Veritas.	91
Thesis XXIII. Intellectio divina ex sese et necessario tum absoluta divini Esse comprehensio tum omnis veri perfecta cognitio est.	93
Thesis XXIV. Divina essentia, quamvis non sola intellectionis divinae terminus sit, sola tamen ejusdem objectum formale est.	95
Thesis XXV. Ratione termini scientiae divinae theologi congruenter varias hujus partitiones instituerunt.	97
Thesis XXVI. Scientia simplicis intelligentiae Deus omnia possibilia perfectissime et distinctissime cognoscit.	98
Thesis XXVII. Terminus scientiae visionis primo ab aeterno sunt omnia, quae per causas secundas necessarias in quacumque differentia temporis existunt.	103
Thesis XXVIII. Ejusdem terminus deinde sunt ab aeterno omnes creaturarum rationalium actus liberi,	104

	Pagina
Thesis XXIX. Visio tamen divina non est causa horum actuum, sed horum in tempore existentia est conditio sine qua non illius terminative spectatae.	106
Thesis XXX. Falluntur, qui rationem, qua iidem actus a Deo sciuntur, assignant aliquod decretum divinum ad actum primum voluntatis creatae pertinens.	109
Thesis XXXI. Ratio haec sita esse etiam nequit in ullo decreto ad actum secundum ejusdem voluntatis spectante.	118
Thesis XXXII. Non fuit doctrina s. Thomae, Deum actus liberos cognoscere in decreto eos certo et infallibiliter praedeterminante.	122
Thesis XXXIII. Ratio, de qua quaeritur, in eo posita est, quod ab aeterno verum sit, voluntatem creatam ad aliquam actionem certam in tempore libere sese determinare.	132
Thesis XXXIV. Admittenda in Deo praeterea est, scriptura docente scientia media.	133
Thesis XXXV. Quae scientia fulcitur suffragio Patrum, nominatim Augustini.	136
Thesis XXXVI. Falso doctrina de scientia media ejusque in quaestionibus de gratia et praedestinatione usu ad Semipelagianos tamquam ad primos auctores refertur.	140
Thesis XXXVII. Ratio, qua futura conditionata a Deo cognoscuntur, non sunt ea decreta subjective absoluta et terminative conditionata, quae maxime recentiores Thomistae excogitarunt.	149
Thesis XXXVIII. Quorum decretorum assertor non vere affirmator s. Thomas.	155
Thesis XXXIX. Eadem ratio non est deinde voluntas creata sumpta cum omnibus ad agendum requisitis, ut ea subest cognitioni divinae infinite perfectae.	162
Thesis XL. Ratio vero est objectiva veritas actionum, quas voluntas in determinatis conditionibus constituta poneret.	163

Caput V.

De voluntate et Bonitate Dei.

Thesis XLI. Est in Deo vere et proprie voluntas.	166
Thesis XLII. Ut Deus est ipsum Velle subsistens, ita est ipsa Bonitas subsistens, ideoque eminenti sensu omnis boni Bonum.	172
Thesis XLIII. Princeps et formale voluntatis divinae objectum est sola essentia divina.	174
Thesis XLIV. Hinc voluntati divinae, ut ad bona Deo externa refer-	

	Pagina
	tur, princeps volendi ratio non potest non esse ipsa
	Bonitas divina. 174
Thesis XLV.	Voluntas divina prae omnibus bonis a Deo distinctis perfectissime libera est. 176
Thesis XLVI.	Merito igitur concilium vaticanum proscripsit sententiam, Deum res ab ipso distinctas tam necessario velle, quam velit se ipsum. 181
Thesis XLVII.	Voluntas divina est ipsa Sanctitas et omnis sanctitatis supremus fons. 183
Thesis XLVIII.	Quare blasphema est Calvini doctrina, Deum esse aucto- rem peccatorum. 184
Thesis XLIX.	Sanctitati divinae tamen non officit permissio pecca- torum. 187
Thesis L.	Divina voluntas eminet justitia numeris omnibus ab- soluta. 190
Thesis LI.	Eidem voluntati convenit ea bonitas, quam nominibus benignitatis, liberalitatis et misericordiae designamus. 194

Caput VI.

De potentia Dei.

Thesis LII.	Tribuenda est Deo potentia infinita veraque adeo om- nipotentia. 198
Thesis LIII.	Cujus attributi propria ratio in eo est, quod Deus post test quidquid in se contradictionem non implicat. 201
Thesis LIV.	Cum qua ratione non repugnat, quod Deus quaedam impossibilia posse, quaedam possibilia non posse affir- metur. 204
Thesis LV.	Distinctio potentiae divinae in absolutam et ordinatam sensu, qui veteribus doctoribus placuit, intellecta pro- banda quidem, omnino autem reprobanda est, si sensu a Jansenianis conficto accipiatur. 206

Caput VII.

De pulchritudine Dei.

Thesis LVI.	Deus est ipsa pulchritudo et pelagus quoddam infini- tum et interminatum pulchri. 208
Thesis LVII.	Licet hinc omni enti, ut veritas et bonitas, ita et pul- chritudo competat, speciali tamen ac eximia quadam ratione iis, quae spiritualia sunt, convenit. 218

	Pagina
Thesis LVIII. Sicut autem pulchritudo entium spiritualium maxime in bonitate ipsorum morali sita est, ita eidem simpliciter et intrinsece adversatur malum morale. . . .	222
Thesis LIX. Sua sensibili quoque universo ob ipsius a Deo originem est pulchritudo.	223

Caput VIII.

De creatione.

SECTIO I.

De existentia creationis.

Thesis LX. Patrum est rata doctrina, quae extra Deum sunt omnia creationi presse dictae originem debere.	225
Thesis LXI. Eadem est quoque luculenta scripturae doctrina	228
Thesis LXII. Imo evidens ipsius rationis est postulatum, ut quaecumque a Deo distincta sunt, ex nihilo producta censeantur.	233

SECTIO II.

De causa creationis efficiente et exemplari.

Thesis LXIII. Deus et quidem solus Deus credendus est causa efficiens creationis.	235
Thesis LXIV. Gravissime errant Arminiani, quum creantem Dei actionem substantiae Dei inhaerentem, in se vero mutabilem et praetereuntem esse docent.	238
Thesis LXV. Arbitramur, actionem Dei creantem esse formaliter immanentem, eminenter autem et virtualiter transeuntem.	239
Thesis LXVI. Res creatae ante productionem ex nihilo non erant nihil quantum ad rationem facientis, per quam et secundum quam fierent.	243
Thesis LXVII. Spectata indole hujus esse, quod res ante suam creationem habebant, affirmandum est, Deum ipsum esse ipsarum causam exemplarem.	245

SECTIO III.**De fine Creatoris et creationis.**

	Pagina
Thesis LXXVIII. Finis Creatoris est ipsa infinita Bonitas Dei.	247
Thesis LXXIX. Non tamen Bonitas est causa finalis voluntatis creantis.	248
Thesis LXX. Supremus creationis finis est externa divinae gloriae manifestatio.	250
Thesis LXXI. Cum qua veritate cohaeret, creaturae irrationalis Deum ita esse ultimum finem, ut ea alium praeterea habeat proximum finem, creaturae autem rationalis ultimum finem ita Deum esse, ut simul ejus sit proximus finis.	254
Thesis LXXII. Cum statuto primario creationis fine connectitur alter secundarius, bonum nempe ipsarum creaturarum, maxime rationalium.	256
Thesis LXXIII. Primarius ille finis non adversatur benevolo Dei in creaturas rationales amori.	257

SECTIO IV.**De termino creationis universim.**

Thesis LXXIV. Terminus creationis absolute optimus sine repugnantia affirmari nequit.	259
Thesis LXXV. Sub quibusdam tamen respectibus idem simpliciter optimus asserendus est.	260
Thesis LXXVI. Revelatione exploratum est, terminum creationis non aeternam, sed temporariam habere durationem.	262
Thesis LXXVII. Ratione autem certum est, eundem aeternam durationem habere ne quidem posse.	265
Thesis LXXVIII. Theoria s. Augustini de creatione universi instantanea probari nequit, multo autem minus theoria restorationis probari potest.	274
Thesis LXXIX. Probanda est sententia, quae creationem modalem tenet fuisse successivam.	277

Caput IX.**De conservazione.**

Thesis LXXX. Omnia, quae sunt, conservantis Dei virtute indigent, ut esse pergant.	281
Thesis LXXXI. Conservatio a creatione sola ratione differt.	284

Caput X.**De concursu.**

	Pagina
Thesis LXXXII. Ad omnes creaturarum actiones necessarius est concursus divinus distinctus ab illarum conservatione. . .	286
Thesis LXXXIII. Quamvis hic concursus diversus sit pro natura effectuum actione creaturarum producendorum, attamen merito communis, generalis seu universalis nominatur.	290
Thesis LXXXIV. Concursu admisso duo quidem prae eodem effectu esse agentia fateri cogimur, attamen duo haec, ex parte effectus nullo modo, ex parte causae autem non nisi laxissimo quodam sensu agentia partialia dici possunt.	291
Thesis LXXXV. Praeter concursum actioni creaturae simultaneum non requiritur concursus eidem praeivius, inprimis quum de causis necessario agentibus sermo est. . . .	293
Thesis LXXXVI. Argumenta defensorum oppositae sententiae ad persuadendum idonea non sunt.	303
Thesis LXXXVII. Eisdem falli arbitramur, quum pro certo ponunt, suam sententiam s. Thomae auctoritate firmam esse. . . .	307
Thesis LXXXVIII. Voluntati, ut aliquid determinate velit, necessaria nullo modo est praedeterminatio physica.	318
Thesis LXXXIX. Hujus necessitas nominatim ex eo non probatur, quod ipsa non admissa salva non sit dignitas Dei, primae omnium causae.	321
Thesis XC. Hinc liquet, ad actus etiam supernaturales voluntatis necessarium non esse concursum praeivium, vel praedeterminationem physicam.	322
Thesis XCI. Necessitas praedeterminationis physicae praeterea eo excluditur, quod, ratione ducta actuum, qui peccata sunt, coniectaria ista habeat improbanda, imo prorsus reprobanda.	324
Thesis XCII. Novum robur huic argumento accedit inprimis ex testimoniis scripturae et ex doctrina concilii tridentini. . .	326
Thesis XCIII. Deinde ex Patrum, nominatim Augustini ac discipulorum ejus doctrina.	329
Thesis XCIV. Divus Thomas quoque, quin umquam docuerit, Deum praedeterminare voluntatem ad actus, qui peccatum sunt, contrarium docet.	331
Thesis XCV. Perperam theologi Thomistae de eo gloriantur, quod ipsorum de physica praedeterminatione voluntatis ad actus suos opinio sit ipsissima angelici doctoris sententia.	335

	Pagina
Thesis XCVI. Potiore imo jure ii, qui praemotionem physicam respuunt, afferre auctoritatem angelici doctoris possunt. . . .	348
Thesis XCVII. Defendimus itaque, concursum Dei esse aliquid, quod se habet ad modum actionis, qua Deus, causa prima una cum secunda agit et immediate ad eundem terminum tendit, ad quem tendit actio causae secundae. . .	355
Thesis XCVIII. Quare concursus Dei ad actionem causae secundae ita se habet, ut una eademque actio sit Dei et causae secundae.	356
Thesis XCIX. Hinc fluit, primo quidem actionem causae primae in eodem subjecto recipi, in quo recipitur actio causae secundae; deinde proprie dici non posse, actionem causae secundae esse ab actione causae primae; denique dici non posse, actionem causae primae natura priorem esse actione causae secundae.	357
Thesis C. Quamvis Deus omnibus agentibus, tam quae naturalia nominantur, quam quae libera sunt, cooperetur, attamen modus, quo illis concursum praebet, ab eo, quo his eundem exhibet, plane diversus est.	358

